

før, at denne Sag fremdeles kan betegnes som en rent kommunal Opgave.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stævning): Jeg takker pligtskyldigst for de velvillige Udtalelser, der ere faldne om Sagen. Jeg maa maaske tillade mig i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser at sige, at de forekom mig at være mindre velvillige, end vi ere vante til at høre, men maaske det betyder et Omslag, der netop fører til et Resultat, i Modsætning til al den megen Velvillie, vi tidligere have hørt. Jeg vil i alt Flad haabe, at Ministeren virkelig vil være med til ikke alene at skaffe nye Dynger af Oplysninger, thi dem tror jeg i Grunden, vi have tilstrækkeligt at, som jeg ogsaa sagde før, men til under en eller anden Form at lovgive saadan, at Sulten, saa vidt det er muligt, bliver afskaffet for Skolebørns Vedkommende.

Den højtærede Minister mente, at denne Sag, med hvis Grundtanke han jo i øvrigt havde Sympati, var en kommunal Sag og ikke noget som helst andet. Han udtalte noget i Retning af, at Staten ikke havde den mindste Grund til at beskæftige sig med den og til at føre den Sag over under sig. Jeg har nu fremdeles den Opfattelse, at Staten er den, der er nærmest interesseret i at skaffe Nøden ud af Samfundet, og at Statsmagten maa være den, der bedst er i Stånd til at omfatte hele Landet med sin beskyttende Haand, at drage ud til Landkommunerne, Købstæderne og Hovedstaden og sørge for, at Børnene ikke lide Nød, saa at de Penge, som Staten ofrer paa Skolevæsenet, ikke ere spildte helt eller delvis paa Grund af, at Børnene ere underernærede. Det forekommer mig derfor, at det er en Samfundssag, en Sag, som Lovgivningsmagten bør beskæftige sig med. Men for saa vidt Ministerens Standpunkt skulde sejre, og det ikke er muligt for Øjeblikket at vinde frem ad den Vej, jeg ønsker, saa erkender jeg, at blot Børnene faa Mad, er det i og for sig ligegyldigt, hvordan de faa den, thi at de faa Mad, er Hovedspørgsmaalet. For saa vidt jeg da maa forstaa den ærede Minister saaledes, at han vil være med til at lovgive i den Retning, at det gøres til Pligt for Kommunerne at sørge for, at Børn ikke sidde sultne i Skolen, er der vundet uhyre meget, og saa gælder det i Dag, som det gjaldt i Udvalget i Marts Maaned, at Socialdemokraterne selvfølgelig gaa med til en saadan Reform for dog at faa tilvejebragt en Tilstand, hvor Nøden saa vidt muligt bringes

ud af Verden. Jeg kan nemlig ikke skønne, at vi have nogen Grund til at blive staaende, og jeg kan heller ikke tænke mig, at det er den højtærede Ministers Opfattelse at ville blive staaende ved Loven af 1902, som gør det til en frivillig Sag for Kommunerne, om de ville yde Bidrag og holde Bespisning eller ikke. Naar det viser sig, at denne Lov kun har virket i i alt 22 Kommuner, som den højtærede Minister oplyste, saa at der altsaa af Landets 1,100 Kommuner kun er 22, hvor der ydes kommunalt Tilskud, saa forekommer det mig, at Frivilligheden har spillet Fallit, og at det er nødvendigt, at vi i alt Fald dekrettere, at der skal indføres Bespisning, hvor der er Børn, der ere sultne.

Naar det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) sluttede med at sige, at han haabede, at Forslagsstillerne under den fortsatte Behandling vilde vise sig at tage mere praktisk paa Sagen, end de havde gjort tidligere, forstod jeg ikke rigtig, hvor det ærede Medlem vilde hen. De to eneste Gange, der har foreligget Ændringsforslag fra andre Partier, vare i forrige og næstforrige Samling, og begge disse Gange have Socialdemokratiets Repræsentanter i Udvalget sagt: Ja, Gud bevares, vi ere villige til at gaa bort fra vort Forslag og gaa ind paa det Ændringsforslag, som nu stilles fra anden Side. Det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds stillede selv i forrige Samling et Forslag, med Hensyn til hvilket vi straks sagde: Kunne vi ikke faa andet, gaa vi gerne ind paa det Forslag. Jeg forstaa derfor ikke, hvor det upraktiske ligger; vi have vist os villige til at medvirke til en hvilken som helst Løsning, blot den gik i Retning af at skaffe Mad til Børnene.

Hvad jeg har sagt overfor den højtærede Minister angaaende Spørgsmaalet Kommune- eller Statssag, gælder for saa vidt over for det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen), som sagde, at det var Kommunerne, der havde Ansvaret. Det er rigtigt, at det er Kommunerne, der have Ansvaret, for saa vidt som Kommunerne burde skønne, om der er Nød paa Færde, og eventuelt gøre Krav gældende overfor Lovgivningsmagten, hvis de ikke selv vare i Stånd til at magte Opgaven. Men naar vi have liggende for os Oplysninger fra alle Landets Kommuner, hvoraf det fremgaar, at der var 22,000 Børn, som i allerhøjeste Grad trængte til Mad, saa forekommer det mig, at det er vor Pligt at sige til Kommunerne, naar de ikke selv gøre, hvad de skulle, at nu maa de ikke